

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká pošta, s. p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2015, č. j. 8 A 132/2014 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením ze dne 22. 8. 2014, č. j. 8 A 132/2014 – 4, vyzval Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) stěžovatele k zaplacení soudního poplatku spojeného s podáním žaloby, a to ve lhůtě deseti dnů od doručení tohoto usnesení. Stěžovatel předmětné usnesení převzal dne 3. 9. 2014, a následně, dne 17. 9. 2014 byla stěžovatelem městskému soudu, prostřednictvím e-mailové zprávy, doručena žádost o osvobození od soudních poplatků, datovaná dnem 13. 9. 2014, a opatřená přílohou obsahující stěžovatelovo čestné prohlášení o majetkových poměrech.

Městský soud v Praze nato, usnesením ze dne 23. 9. 2014, č. j. 8 A 132/2014 – 9, zčásti osvobodil stěžovatele od soudního poplatku spojeného s podáním žaloby, a to ve výši 1700 Kč. Stěžovatelova poplatková povinnost proto nově činila 300 Kč.

Proti poslední zmíněnému usnesení podal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, o níž zdejší soud rozhodl rozsudkem ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 183/2014 – 14, tak, že tuto zamítl, neshledávajíc usnesení městského soudu o částečném osvobození od soudních poplatků nezákonným či jinak vadným.

Posléze městský soud, unesením ze dne 2. 1. 2015, č. j. 8 A 132/2014 – 26, vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku spojeného s podáním žaloby, ve výši, v níž nebyl od tohoto poplatku osvobozen, a k tomu stanovil lhůtu deseti dnů od doručení tohoto usnesení. Stěžovatel převzal posledně zmíněné usnesení dne 22. 1. 2015, a v reakci naň požádal podáním ze dne 30. 1. 2015, městskému soudu doručeným dne 2. 2. 2015, o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku o pět až sedm měsíců.

Dne 3. 2. 2015 vydal městský soud usnesení č. j. 8 A 132/2014 – 30, jímž řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného zastavil pro nezaplacení soudního poplatku stěžovatelem.

Kasační stížností, datovanou dnem 16. 2. 2015, se stěžovatel u Nejvyššího správního soudu domáhá přezkumu a kasace usnesení městského soudu ze dne 3. 2. 2015, č. j. 8 A 132/2014 – 30, přičemž požaduje, aby tento soud zkoumal i „závislé výroky na listě č. 26 i 9“, tedy výzvu k úhradě sníženého soudního poplatku a usnesení o snížení soudního poplatku.

Krom četných invektiv směřujících zejména proti druhému soudnímu senátu Nejvyššího správního soudu a „KS“ (zřejmě Městskému soudu v Praze – pozn. NSS), obsahuje kasační stížnost i důvody, pro něž byla stěžovatelem podána. Stěžovatel namítá, že mu městským soudem nebyl dán přiměřený prostor k zaplacení soudního poplatku. Lhůta k zaplacení soudního poplatku nebyla dle stěžovatele městským soudem stanovena v přiměřené délce, naopak byla stanovena svévolně. Dále stěžovatel uvádí, že městský soud měl posoudit jeho žádost o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku. Naproti tomu tuto žádost ignoroval a usnesení o zastavení řízení vydal již dne následujícího po uplynutí lhůty pro zaplacení soudního poplatku. Konečně stěžovatel namítl, že městský soud měl v záležitosti poplatkové povinnosti aplikovat zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále též „o. s. ř.“), nikoli zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), což dle stěžovatele vyplývá ze zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

Stěžovatel v kasační stížnosti též dovozuje „skrytou podjatost“ soudců druhého senátu Nejvyššího správního soudu. Ta má plynout z ignorace jeho námitek při rozhodování jeho dřívější stížnosti.

Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

Nejvyšší správní soud vážil, zda stěžovatelovy výtky vůči rozhodujícímu senátu nejsou námitkou podjatosti ve smyslu § 8 s. ř. s., a dospěl k závěru, že nikoliv. Stěžovatel sice v kasační stížnosti uvádí výhrady spojené s předchozím rozhodnutím tohoto senátu, nicméně poté, kdy byl poučen o tom, že tento senát bude o jeho kasační stížnosti rozhodovat a že může vznést námitku podjatosti, neučinil tak.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), přičemž s ohledem na danou procesní situaci není nutné (viz níže), aby byl stěžovatel v řízení o dané kasační stížnosti zastoupen advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení stěžovatele advokátem. Osvobození od soudních poplatků i právo na bezplatné zastoupení se váže k posouzení poměrů konkrétního žadatele. Trvání na těchto

pokračování

požadavcích by totiž v důsledku znamenalo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení městského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Zdejší soud také dodává, že i když stěžovatel své kasační námitky nepodřadil pod žádný ze zákonem stanovených důvodů, připadá podle povahy napadeného rozhodnutí v úvahu kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v souladu se svou konstantní judikaturou vychází z toho, že „pokud ze znění kasační stížnosti vyplývají důvody seznamitelné a podřaditelné pod zákonné kasační důvody, není rozhodující, že stěžovatel své důvody nepodřadí jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učiní nepřesně“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS).

Ve vztahu ke kasačnímu návrhu stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že jej vyhodnotil toliko jako návrh na zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2015, č. j. 8 A 132/2014 – 30, s apelem stěžovatele na přihlédnutí k dosavadnímu průběhu řízení před městským soudem a předcházejícímu řízení o kasační stížnosti. V případě, že by stěžovatel zamýšlel navrhnout zrušení i ostatních označených usnesení, Nejvyšší správní soud poznamenává, že o kasační stížnosti proti usnesení městského soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 8 A 132/2014 – 9 již bylo pravomocně rozhodnuto a kasační stížnost proti usnesení městského soudu ze dne 2. 1. 2015, č. j. 8 A 132/2014 – 26 by byla nepřípustná dle § 104 odst. 4 písm. b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského (městského) soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelova námitka stran nedostatečného prostoru poskytnutého městským soudem k zaplacení soudního poplatku není důvodná. Stěžovatel před městským soudem požádal o osvobození od soudního poplatku, jeho žádosti bylo částečně vyhověno usnesením městského soudu ze dne 23. 9. 2014, č. j. 8 A 132/2014 – 9, proti kterému podal stěžovatel kasační stížnost, jež byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2014, č. j. 2 As 183/2014 – 14. Zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu nabyl právní moci dne 12. 12. 2014. Od tohoto okamžiku muselo být stěžovateli zřejmé, že na jeho povinnosti zaplacení soudního poplatku se nic nezmění a že je tak povinen splnit poplatkovou povinnost. K zaplacení soudního poplatku jej městský soud znovu vyzval usnesením ze dne 2. 1. 2015, č. j. 8 A 132/2014 – 26, které si stěžovatel převzal dne 22. 1. 2015 a v němž byla určena lhůta 10 dnů k zaplacení. Takto určenou lhůtu nelze považovat za nepřiměřenou, nehledě na skutečnost, že stěžovateli byla povinnost úhrady poplatku v této výši známa podstatně delší dobu.

Dále i stěžovatelovu námitku, dle níž měl městský soud „v záležitosti poplatkové povinnosti“ postupovat podle o. s. ř. namísto s. ř. s., vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Stěžovatel nikterak tuto námitku nekonkretizuje, není proto zřejmé, jakého pochybení se měl městský soud dopustit, či jaké ustanovení o. s. ř. mělo být aplikováno na procesní postup soudu namísto toho kterého ustanovení s. ř. s. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že základním procesním předpisem pro postup soudu v soudním řízení správním je s. ř. s. [jak vyplývá z § 1 písm. a) s. ř. s.]. Proto lze základní procesní předpis občanského soudního řízení, občanský soudní řád, v soudním řízení správním užít toliko

na základě § 64 s. ř. s., tedy za podmínky, že s. ř. s. postrádá samostatnou úpravu procesního postupu v konkrétní věci. Pokud se týče zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, jedná se o situaci, kdy je třeba soudní řízení zastavit dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. V procesní situaci nastalé v důsledku nezaplacení soudního poplatku tudíž není místo pro aplikaci občanského soudního řádu, neboť procesní postup soudu je stanoven již ustanoveními soudního řádu správního a zákona o soudních poplatcích.

Ohledně námitky neposouzení stěžovatelovy žádosti o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku městským soudem konstatuje Nejvyšší správní soud, že tuto rovněž neshledal důvodnou, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela jednoznačným způsobem patrné, že se městský soud posouzením této stěžovatelovy žádosti patřičně zabýval. Městský soud zejména uvedl, že tuto žádost shledal být zjevně účelovou, a uvedl i konkrétní důvody, pro které tuto žádost tímto způsobem hodnotil. Nejvyšší správní soud tedy neshledal přítomnost jiné vady v řízení před soudem, jež by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Městského soudu v Praze netrpí nezákonností, není nepřezkoumatelné a netrpí ani jinou vadou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalované žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže jí Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu